

*Zátoka v Ardmoru, jižní pobřeží Irska,
polovina října 666 n. l.*

Hostinský Colla přitáhl kožené otěže dvěma podsaditým oslíkům, kteří trpělivě táhli těžký, plně naložený vozík po cestě vedoucí přes strmý kamenitý vrch, jehož cíp vybíhal jako mys do oceánu. Bylo příjemné podzimní ráno a slunce začalo pomalu stoupat po východním nebi. V klidném moři pod skalním výběžkem se odrážela azurová nebeská bář, na níž se toulalo jen pár bílých obláčků připomínajících chomáčky vlny. Od severozápadu byl cítit sotva postřehnutelný vánek, jenž dodával na síle rannímu přílivu. Colla měl z vysoko položené stezky dobrý rozhled a viděl, že mořská hladina je zdánlivě zcela rovná a hladká. Žil na pobřeží ale už dost dlouho na to, aby věděl, že je to pouhé zdání. Z takovéto dálky nedokázal lidský zrak postřehnout temné víry a proudy, kterých byla zadumaná zrádná voda plná.

Všude kolem něho poletovali mořští ptáci, prováděli rychlé obraty, vrhali se střemhlav k vodě a přitom vydávali hotovou kakofonii ranního křiku. Na pobřeží se slétala hejna alkounů, připravujících se na dlouhou pouť do zimních letovišek. Tu a tam byly vidět i malé alky, které už dávno vylétly z hnízd na útesech a které také za několik málo týdnů opustí rodné břehy. Zbývalo jen posledních pár stěhovavých druhů ptáků, ti otužilejší, kupříkladu kormoráni. Začínala vláda racků – teď kolem Colly poletovala hejna menších racků bouřných, kteří nebyli tak útoční jako velcí rackové šedí s tmavými pery na zádech.

Colla vstal nějakou chvíli před úsvitem, aby náklad ve vozíku dopravil do opatství svatého Deklana, které stálo na vrcholku strmého mysu zvaného Ardmore, z něhož byl dobrý výhled na malé přístavní městečko pod ním. Colla byl nejen místní hostinský, ale také obchodoval s kupci, jejichž lodě využívaly

zátoku jako klidné přístaviště; od jejich břehů pak námořníci se zbožím vyráželi z erinských břehů až do Británie, Galie a ještě vzdálenějších končin.

Toho rána měl Colla za úkol přepravit do kláštera čtyři velké soudky s vínem a olivovým olejem, které do přístavu dorazily na galské obchodní lodi předchozí den s večerním přílivem. Výměnou za toto zboží pilní bratři z opatství nabízeli kožené zboží, které vyráběli – boty, měšce a brašny –, a také výrobky z kožešin vydry, veverky a zajíce. Colla už se nyní vracel do přístavu ke galskému kupci, který hodlal s večerním odlivem zase od jejich břehu odrazit. Opata uzavřený obchod potěšil, a ostatně i Colla se z něj radoval: dostal podíl dost velký na to, aby mu na větrem ošlehané tváři vykouznil spokojený úsměv, když nyní kráčel po mysu k domovu.

Na okamžik oslíky zastavil a zadíval se na scenerii pod sebou. Při pohledu z výšky ho zalilo majetnictví, nebo snad to byl pocit moci. V zátocě pod sebou viděl maličký přístav, zakotvené loďky pohupující se u břehu. Colla na to vše pohlížel z nadhledu a připadal si na okamžik jako král přejíždějící zrakem své panství.

V tu chvíli se otrásl, protože od severozápadu zadul studený poryv větru. Uvědomil si, že ranní vánek se proměnil, nabývá na síle a začíná být chladnější. Slunce vyšlo zhruba před hodinou a příliv se začínal obracet v odliv. Věděl, že za několik okamžiků začne být dole v přístavu rušno. Colla pohodil otežemi a strčil do vozíku, který se zase rozjel po příkré cestě, která se v tom bodě začínala stáčet a klikatit dolů směrem k malé písčité zátocě, táhnoucí se před ním.

Mezi loďkami pod sebou zahlédl temné siluety několika velkých obchodních plavidel, *ler-longa*, která byla v chráněném přístavu také zakotvená. Z této vzdálenosti vypadaly drobně a křehce, ale Colla věděl, že ve skutečnosti jsou mohutné a odolné, od přídi k zádi měřily pětadvacet metrů a mohly se směle poustít do vln velkého oceánu omývajícího zdejší břehy.

Vtom sebou trhl, protože mu k uším dolehlo hlasité prásknutí, které přehlušilo i křik ptáků a šumění vln hluboko dole pod ním. Zvuk vzápětí následoval dotčený povyk mořských okřídlenců, kteří se vznegli nad zátoku a halasně dávali najevo svou nespokojenost s vyrušením. Ano, to byl ten zvuk a vzruch, který Colla očekával. Jeho pozorným očím neuniklo, že jedna *ler-longa* se z kotviště dala pomalu do pohybu. Prásknutí, které se ozvalo,

způsobila obří plachta, kterou začali vytažovat na stěžeň a následkem toho se do ní opřel vítr – námořníci se s ním museli ze všech sil potýkat, nežli se jim podařilo plachtu pevně uvázat. Colla se vědoucně usmál. Kapitán měl jistě napilno, aby využil ranního větru od severozápadu spolu s počínajícím odlivem. Odliv ve směru větru byl námořníkům důležitým pomocníkem. Při správné navigaci bude loď během pár chviliek ze zálivu a zamíří od ardmorského mysu k jihu na otevřené moře.

Colla se snažil na loď zaostřit, aby se ujistil, která že to právě vyplula, ale věděl, že při ranním odlivu se chystala vyrazit jen jedna: Murchadova *Gé Ghúirainn* – „Divoká husa“. Murchad mu pověděl, že se chystá se skupinou poutníků vyplout k jakémusi svatému chrámu někde za mořem. A opravdu, když Colla časně zrána mířil se svým nákladem vzhůru do kopce k opatství, potkal skupinku poutníků, muže i ženy, kteří měli namířeno v opačném směru, dolů do přístavu a k Murchadově plachetnici. Nebylo na tom nic neobvyklého. V klášteře svatého Deklana se scházeli poutníci ze všech stran Pěti království irských. Většinou tam strávili nějaký čas, nežli se nalodili na plavidlo, které je mělo přepravit do zvoleného cíle cesty. Někteří poutníci občas dávali přednost pobytu v Collově hostinci. Zrovna minulou noc několik takových návštěvníků ve svém podniku měl, ale ti už nyní jistě budou na palubě *Divoké husy*. Předchozího dne pozdě v noci k němu dorazila jistá mladá řeholnice, která si velice přála se hned za rozednění nalodit. A jeho synovec Menma, který strýci pomáhal vést podnik, mu řekl, že před tou řeholnicí dorazil ještě nějaký muž se ženou, kteří se u nich ubytovali, ale také se hodlali přidat k poutníkům na lodi.

Zdálo se, že *Divoká husa* se vlnami rychle a úspěšně probíjí, když jí pomáhal příznivý vítr spolu s odlivem. Colla Murchadovi a jeho pěkné lodi tak trochu záviděl, že vyrážejí za dobrodružstvím do neznámých zemí za horizontem. Na druhé straně ale hostinský dobře věděl, že takový život by nebyl nic pro něho. Colla by se za námořníka ani trochu nehodil, rád si své dny rozvrhl tak, aby věděl, co přesně ho kdy čeká. Dokázal by na útesu nad mořem stát celý den a pozorovat lodě a hemžení dole, ale dobře věděl, že má před sebou spoustu práce, musí se přece postarat o podnik. Obrátil se tedy zpátky na cestu, pohodil opratěmi a mlaskl na oslíky, aby je povzbudil do kroku. Zvířata zastříhala ušima a poslušně vyrazila kupředu.

Vyžadovalo si to veškeré jeho soustředění, aby vedl osly po strmé stezce bezpečně – dolů z kopce to pokaždé bylo náročnější nežli cestou vzhůru. Po nějaké době konečně zastavil – byl i s nákladem na dvoře svého hostince. Když odsud odjížděl, panovala tma a všichni ještě spali. Teď byla celá ves na nohou a všichni si šli po své práci – rybáři odráželi od břehu v lodkách, námořníci se po prohýřené noci na souši probírali z kocoviny a mířili zpátky na palubu a nádeníci odcházeli pracovat na pole.

Collův pomocník Menma, mladík se zarputilým výrazem, právě zametal v hlavní světnici v hostinci, když jeho podsaditý strýc vešel. Colla s uspokojením přelétl pohledem po stolech, které už Menma stačil sklidit poté, co tam poutníci před vyplutím posnídali.

„Už jsi uklidil v hostinských pokojích?“ zeptal se Colla a přešel ke džbánů se sladkou medovinou, aby se po cestě osvěžil.

Synovec podmračeně zavrtěl hlavou.

„Sotva jsem stačil poklidit stoly po snídani. Ach, abych nezapomněl, sháněl se tu po tobě ten galský kupec. Vzkazuje ti, že se sem za chvíli vrátí s pár muži, aby si ještě dopoledne naložili zboží na loď.“

Colla trochu nepřítomně přikývl a usrkl medoviny. Potom džbán s odevzdaným povzdechem odložil.

„Tak abych se snad raději pustil do těch pokojů, nebo nám sem mezitím dorazí noví hosté, a my je nebudeme mít kde ubytovat. Tak všichni ti poutníci bezpečně odpluli?“

Menma se nad tou otázkou na okamžik zamyslel.

„Ti poutníci? Myslím, že ano.“

„Tak ty jen *myslíš*?“ dobíral si ho Colla. „Ty jsi mi tedy pěkný domácí pán, když ani nevíš jistě, zda se tví hosté bezpečně dostali na loď.“

Mladík si Collova žertovného tónu nevšímal.

„Bylo tu tučet dalších hostů, kteří se dožadovali jídla, a já tu na všechno byl sám,“ namítl dotčeně. Potom se znovu zamyslel. „Ten muž se ženou, oni dva řeholníci, kteří dorazili až včera po večeři – ti odešli dnes někdy před rozedněním. Sám jsem ještě spal. Jen jsem pak viděl, že nechali na stole peníze. Tys dnes také vstával časně. Nepotkal ses s nimi náhodou?“

Colla zavrtěl hlavou.

„Cestou jsem potkal jen jednu skupinu řeholníků, a ti mířili od kláštera směrem k přístavu. A vlastně krátce poté jsem minul

ještě nějakou řádovou sestru, která jim šla v patách. Asi chtěli být u lodi časně?“ Pokrčil lhostejně rameny. „Koneckonců nám to může být jedno, pokud nám zaplatili. Z toho tuctu hostů jsme kromě té dvojice měli už jen jednu návštěvnici, která hodlala nastoupit na *Divokou husu* – onu mladou řeholnici, která sem dorazila tak pozdě. Přece musíš vědět, zda vstala s ostatními a nalodila se hned ráno na Murdachovu plachetnici?“

Menma zavrtěl hlavou.

„Nevzpomínám si, že bych ji tu viděl. Ale vzhledem k tomu, že tu už není, se dá předpokládat, že buď odplula s ostatními, nebo se vydala na další cestu.“ Pokrčil rameny. „Mám jenom jedny oči a jedny ruce.“

Colla popuzeně stiskl rty. Kdyby nebyl Menma syn jeho sestry, neváhal by mu střelit pěkný záhlavec. Začínalo se ukazovat, že mladík je líný a věčně nespokojený. Colla se nemohl zbavit dojmu, že Menma si vzal do hlavy, že pracovat v krčmě je pod jeho důstojnost.

„Nuže dobrá,“ řekl Colla a ovládl se, aby nedal najevo své podráždění. „Pustím se tedy sám do hostinských pokojů, a ty mi dej vědět, až se sem ten galský kupec vrátí.“

A zamířil k dřevěnému schodišti, nad nímž se nalézaly pokoje pro hosty. Byly to pěkné místnosti – do největší z nich se dalo směstnat dvanáct i více nocležníků, kteří za nocleh neplatili nijak přemrštěnou cenu, a kromě ní tam bylo ještě půl tučet pokojíků pro pocestné, kteří si mohli dovolit hostinskému zaplatit štedřejší sumu. Hlavní noclehárna byla předchozí noc plná do posledního místečka – převážně opilých galských námořníků, kteří vlivem nadbytku alkoholu a jídla nebyli už večer s to odveslovat zpátky k vlastní kupecké lodi. Z ostatních místností jich bylo obsazených pět. Tři z hostů byli kupci návštěvou v městečku. A potom tam byli ještě ti řeholníci, kteří se z toho či onoho důvodu rozhodli nepřenocovat v opatství na kopci, ale přímo v městečku u moře. To nebylo nijak neobvyklé.

Colla toho mladého mnicha a řádovou sestru neviděl, ale Menma mu sdělil, že dorazili do hostince bez zavazadel a až poté, co ostatní hosté povečeřeli. Prý se jídla ani nedožadovali, jen si pronajali jednu z volných místností v patře. Poslední příchozí z předchozího večera ale hostinský obsluhoval osobně – byla to mladá řeholnice, ke dveřím jeho podniku dorazila velice pozdě a byla očividně nejistá a v rozpacích. Někakou dobu postávala

venku před dveřmi, jako by čekala, že se k ní někdo přidá, a nakonec se šla zeptat Colly, jestli se po ní někdo nesháněl. Pokoušel si vzpomenout, jak se mu představila, ale nedokázal si to jméno vybavit. Ptal se jí, zda nechce noc raději přečkat v opatství, ale ona trvala na tom, že si pronajme jeden z volných pokojů a říkala, že je moc velká tma, než aby se vydávala nahoru do kopce ke klášterním zdem. Také Collovi pověděla, že musí časné vstávat, protože se má setkat s nějakými dalšími řeholníky a společně s nimi nastoupit na loď poutníků. Vzhledem k tomu, že jedině Murchadova *Divoká husa* měla v plánu vyplout s ranním odlivem, došel Colla k závěru, že muselo jít právě o tu plachtetnici. Měl Menmovi dát jasné pokyny, že má tu dívku ráno včas vzbudit. Hostinský bral starost o pocestné, kteří u něho přespávali, velice zodpovědně.

Colla se na okamžik zastavil na podestě nad schody, jako by sbíral vnitřní sílu na úkol, který ho čekal. Úklid z duše nesnášel. Z celé péče o hostinec a noclehárnu měl tuto povinnost nejméně ze všeho rád. Colla doufal, že sestřin syn z něho část práce sejme, protože hostinský se nikdy neoženil a vlastní děti neměl, ale začínalo se ukazovat, že na hochu příliš spolehnoutí není.

Vzal do ruky koště, strčil do dveří vedoucích do velké noclehárny a okamžitě nakrčil nos, když mu ke chřípí zalétl pach zatuchlých alkoholových výparů, starého potu a další nelibé vůně, které se vznášely nad nepořádně zpřeházenými slamníky válejíci se po podlaze. V tu chvíli se rozhodl vykročit cestou menšího odporu, vycouval z místnosti a obrátil se k soukromým pokojíkům. Ty bude jednodušší uklidit, a tohle velké sousto si nechá až nakonec.

Dveře všech místností byly pootevřené kromě posledních v chodbě. Ty vedly do pokojíku, kam on sám pozdě večer uvedl onu osamělou poutnici. Colla o sobě soudil, že dokáže povahu lidí dobře odhadnout. Co se týkalo oné mladé ženy, došel k závěru, že jde jistě o až úzkostlivě pečlivou osobu, která po sobě v pokoji sama vzorně uklidí a při odchodu za sebou zavře dveře. Pousmál se vlastnímu důvtipu a slíbil si, že pokud se nemýlí, za odměnu si dole nalije pohár nějakého dobrého pitiva. Často se sebou tuhle hru hrál, jako by sám sobě potřeboval zdůvodnit, že si z vlastních zásob může něco nalít. Jelikož už nedokázal přijít na žádnou další výmluvu, která by ho mohla od práce zdržet, vykročil k prvním dveřím a pustil se do díla.

Sám sebe překvapil, jak rychle mu šlo všechno od ruky – ale přitom uklízel poctivě a důkladně, navzdory rychlosti, s níž postupoval. Měl radost, jak záhy se dostal k pátým dveřím, za nimiž noc strávil pár mladých řeholníků. Vešel. V místnosti panoval téměř úzkostný pořádek, lůžko bylo vzorně ustlané. Kéž by všichni jeho hosté byli takto spořádaní! Zrovna si v duchu potěšený říkal, že zde ho téměř žádná práce nečeká, když vtom zrakem zalétl k něčemu na podlaze. Byla to jakási tmavá skvrna. Jako by někdo do něčeho šlápl a to se otisklo na podlahu, ale nelibý pach exkrementu tam cítit nebyl. Colla se sehnul a opatrně se toho místa dotkl prstem. Zdálo se, že je vlhké, ale na prstě mu nic nezůstalo.

Znovu se po místnosti rozhlédl. První dojem ho neklamal, skutečně tam bylo pěkně uklizeno. Zrakem opět sjel dolů na osamocenou skvrnu a nechápavě se zamračil.

Když si na to později vzpomínal, sám nevěděl, co ho přimělo z místnosti vyjít, aniž tam alespoň zametl. Cestou si všiml další skvrny na zemi, tentokrát byla u vchodu do šestého pokojíku. Na okamžik se zarazil, na dveře zaklepal a pak zvedl západku a vstoupil.

Místnost se topila v šeru, závěs na okně ještě nebyl roztažený, ale bylo tam dost světla, aby bylo vidět, že na lůžku někdo je.

Colla si odkašlal. „Sestro, zaspala jsi,“ zavolal na ni nejistě. „Tvá loď už je pryč, odplula. Sestro, už musíš vstát!“

Postava pod příkrývkou se ale ani nepohnula.

Colla k lůžku pomalu vykročil a zároveň se děsil, co ho tam asi čeká. Šestým smyslem vycítil, že je něco velice v nepořádku. Když došel k oknu v hlavách postele, odhrnul závěs a do místnosti se vlilo denní světlo. V tutéž chvíli si všiml, že postava má příkrývku přetaženou nejen přes trup, ale i přes hlavu. Na zemi vedle postele ležel velký nůž na maso. Poznal v něm jeden z nožů ze své vlastní kuchyně.

„Sestro?“ promluvil znovu a z hlasu se mu začínalo ozývat zoufalství. Zdráhal se uvěřit tomu, co mu mozek napovídal.

Třesoucí se rukou sáhl po okraji deky. Byla na dotyk vlhká. Aniž se na ni podíval, věděl, že nejde o vodu. Velice pomalu a opatrně příkrývku odhrnul postavě z tváře.

Objevila se mladá řeholnice, oči měla vytřeštěné a skelné, ústa zkřivená do poslední bolestné grimasy. Pokožka připomínala vosk. Bylo zřejmé, že už je nějakou dobu po smrti. Otřesený Colla